

DR. KELLY A. TURNER

Gyógyulástörténetek

*Váratlan felépülés
a rákból*

Open Books

Előszó

Pont egy év telt el a könyv megjelentetése óta, és nem is lehetnék boldogabb a fogadtatást illetően. Tíz hosszú év után, amit az esetek tanulmányozásával töltöttem, jó érzés volt végre előbújni a kutatás magányából, és felfedezni, hogy nem én vagyok az egyetlen, akit érdekel a könyvem témája, a váratlan felépülés. Az olvasóktól kapott minden e-mail, minden egyes #RadicalRemission hivatkozás, a könyv minden fordítása, az összes rádió- és tévéinterjú, amelyekre felkérnek, melegséggel tölti el a szívem, és úgy érzem, a gyógyulással kapcsolatos mély igazságok felfedezése vár ránk. Különös örömmel töltönek el azok az e-mailek, amelyeket számomra ismeretlen emberek írtak, akik évekkorábban váratlanul kigyógyultak a rákból. Az egyik ilyen levélben ezt írták: „Könyve hitelt adott a gyógyulásomnak, mert már évek óta betartom ezt a kilenc dolgot!” Nagy becsben tartom az orvosoktól kapott leveleket is, amelyekben köszönetet mondanak a váratlan felépüléssel kapcsolatos esetekről végzett alapos kutatásért, amelyhez hasonlóra bárcsak nekik is jutna idejük.

Nagy érdeklődéssel fordulok az új esetek felé is, amelyeket a könyv megjelentetése óta a *www.radicalremission.com* weboldalon keresztül osztottak meg velünk az olvasók. Egyetlen év alatt hatszor annyi váratlan felépüléssel kapcsolatos esetet gyűjtöttünk össze, mint amennyit az orvosi szaklapokban publikálnak évente. Ez újabb bizonyíték arra, hogy a váratlan felépülés jóval gyakoribb jelenség, mint gondoljuk.

Az új esetek elemzését követően arra jutottam, hogy az eredeti kutatásomban feltárt kilenc tényező, amely a gyógyulást segíti, továbbra is a leggyakoribb a váratlanul felépülő ráktúlélők körében. Ugyanakkor a „testmozgás” és az „energiagyógyászat” egyre előkelőbb helyet foglalnak el a többihez képest. Ahhoz, hogy megállapíthassuk, melyik a tizedik leggyakoribb tényező, további eseteket kell gyűjtenünk és elemeznünk. Ám egyelőre örömteli érzés, hogy megvizsgálhatjuk ezeket az új eseteket.

Végezetül, örülök, hogy ez az előszó a könyv új kiadásában szerepel, amely megjelenésének köszönhetően remélhetőleg még többen szereznek majd tudomást ezekről a csodálatos gyógyulásokról. Minél többen figyelnek fel a jelenleg megmagyarázhatatlan orvosi esetekre, annál hamarabb jövünk rá, hogy mégis hogyan és minek köszönhetően éltek túl ezek a betegek a rákot.

Dr. Kelly Turner
New York, NY
2015. március

Bevezető

anomália (*főnév*): a szabályostól, a normálistól
vagy az elvárttól való eltérés

Bizonyára hallottak már hasonló történetet: egy rákos beteg a daganat előrehaladott stádiumában minden elérhető hagyományos gyógymódot kipróbált, beleértve a kemoterápiát és a műtétet is, de egyik sem vezetett eredményre. Lemondtak róla, ám ő öt év múlva egészségesen, tünetmentesen sétált be az orvos rendelőjébe.

Akkor szereztem először tudomást ehhez hasonló történetekről, amikor szociális munkásként dolgoztam egy nagy San Franciscó-i kórházban. Ebédszünetben dr. Andrew Weil *Gyógyulás önerőből* című könyvét olvastam, abban találkoztam először az általam „váratlan felépülésnek” nevezett esettel. Lefagytam, teljesen összezavart és megdöbbenett a dolog. Ez valóban megtörtént? Ez az előrehaladott rákkal diagnosztizált beteg tényleg meggyógyult, anélkül hogy hagyományos gyógymódokat vett volna igénybe? És ha igen, miért nem szerepelt vajon a lapok címlapján? Ha csak egyszer történt ilyesmi, akkor is elképesztő dolog. Elvégre ez a rákbeteg rábukkant egy gyógymódra, amellyel kigyógyította magát a betegségéből. Azok a nők és férfiak, akiket szociális munkásként támogattam, hozzám hasonlóan bármit megadtak volna e túlélő titkáért.

Nagyon kíváncsi lettem, és azonnal további esetek felkutatásába kezdtem. Teljesen meglepett, amit találtam. Több mint ezer dokumentált esetre bukkantam, melyek orvosi szaklapokban jelentek meg különösebb visszhang nélkül, és annak ellenére, hogy egy nagy rákkutató intézetnél dolgoztam, akkor találkoztam először ehhez hasonló történetekkel.

Minél többet foglalkoztam a témával, annál csalódottabb lettem. Kiderült, hogy senki sem tanulmányozta még behatóan ezeket az eseteket, meg sem próbálták nyomon követni őket. Ám ami a legrosszabb volt, hogy a legtöbb váratlanul felépülő beteg, akivel beszéltem, azt állította, az orvosa örült ugyan a gyógyulásának, de kicsit sem volt kíváncsi, mit tett ezért. Az utolsó cseppet az jelentette a pohárban, amikor több gyógyult betegről is azt hallottam, hogy az orvosuk egyenesen megkérte őket, csodálatos gyógyulásukat ne említsék a folyosón várakozó betegeknek. Miért ne? Hogy ne keltsenek bennük „hamis reményeket”. Érthető, hogy az orvosok nem akarták azzal áztatni a betegeiket, hogy a másoknál bevált módszerek náluk is hatni fognak, de ez még nem ok arra, hogy teljesen elhallgassák gyógyulásuk történetét.

Néhány héttel később az egyik beteg, akivel foglalkoztam, könnyekben tört ki a kemoterápiás kezelésen. Harmincegy éves fiatal anyuka volt, pici ikrekkel, és nem sokkal korábban agresszív, III. stádiumú mellrákot állapítottak meg nála (a IV. stádium a legsúlyosabb). Zokogva esedezett: „Mit tegyek, hogy jobban legyek? Csak mondja meg, mit tegyek! *Bármire* hajlandó vagyok. Nem akarom, hogy a gyerekeim anyja nélkül nőjenek fel.” Nézem, ahogy ott ül, kimerülten, kihullott hajjal, miközben

egyetlen reményét a gyógyulásra a vénájába lassan csepegő folyadék jelentette. És akkor arra a több mint ezer esetre gondoltam, amikor a betegek csodálatos módon meggyógyultak, mégsem vizsgálta meg ezt a kérdést senki. Vettem egy mély lélegzetet, a szemébe néztem, és azt feleltem: „Nem tudom. De megpróbálom kideríteni.”

Ez volt az a pillanat, amikor elhatároztam, hogy folytatom a tanulást, PhD-fokozatot szerzek, és életemet a váratlan felépüléssel kapcsolatos esetek felkutatásának, elemzésének és igen, az erről folytatott beszélgetéseknek szentelem. Végül is, ha azért küzdünk, hogy „megnyerjük a rák ellen folytatott háborút”, nem lenne észszerű azokkal beszélni, akik már egyszer legyőzték a betegséget? Sőt, nem kellene ezeket a csodálatos módon felépülő túlélőket egy sor tudományos vizsgálatnak alávetni, és minden elképzelhető kérdést feltenni nekik, hogy rájöjjünk a titkukra? Csupán mert nem tudjuk rögvest megmagyarázni, miért történt valami, még nem kellene figyelmen kívül hagynunk az esetet, vagy ami még rosszabb, arra buzdítani másokat, hogy hallgassanak róla.

Mindig Alexander Flemingre szoktam hivatkozni, a tudósra, aki úgy döntött, nem hagy figyelmen kívül egy anomáliát. A történet szerint 1928-ban Fleming nyaralásából visszatérve azt tapasztalta, hogy az egyik kísérletéhez használt Petri-csészék egy részében penészgomba nőtt, ami nem volt meglepő, hiszen sokáig volt távol. Nekiállt sterilizálni az edényeket, úgy vélte, előlről kell kezdenie a kísérletet. Szerencsére azonban meggondolta magát, és úgy döntött, közelebbről is megvizsgálja a Petri-csészéket: ekkor vette észre, hogy az egyikben az összes baktérium elpusztult. Ahelyett, hogy figyelmen kívül hagyta